

Jan Paweł II: Został z nami pod postacią chleba i wina

Dzisiejszego wieczoru rozpoczynamy przeżywanie Chrystusowej Paschy, która stanowi dramatyczne zakończenie ziemskiego życia Słowa Bożego, od dawna przygotowywane i oczekiwane – mówił Jan Paweł II podczas Wieczery Pańskiej w Wielki Czwartek w 2002 roku. Przeczytaj tekst homilii papieża w „Teologii Politycznej Co Tydzień”: Triduum Sacrum

Mszę św. Wieczery Pańskiej – podobnie jak w Roku Wielkiego Jubileuszu – Jan Paweł II sprawował w Bazylice Watykańskiej. Z Papieżem koncelebrowało wielu kardynałów, arcybiskupów i biskupów oraz kilkuset kapłanów. W imieniu Ojca Świętego kardynałowie Angelo Sodano i Roger Etchegaray dokonali obrzędu umycia nóg 12 kapłanom. «Nie można oddzielić udziału przy stole Pana – powiedział w homilii Jan Paweł II – od obowiązku miłości bliźniego. Ilekroć uczestniczymy w Eucharystii, również i my wypowiadamy nasze 'Amen' w obliczu Ciała i Krwi Pańskiej. W ten sposób zobowiązujemy się czynić to, co uczynił Chrystus, 'umywać nogi' braciom». Ofiary zebrane podczas Mszy św. Jan Paweł II przeznaczył dla najbiedniejszych mieszkańców Ameryki Łacińskiej i Karaibów.

1. «Umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował» (J 13, 1).

Powyższe słowa, przypomniane w dopiero co odczytanym fragmencie Ewangelii, trafnie oddają atmosferę Wielkiego Czwartku. Pozwalają nam one wczuć się w to, czego doświadczył Chrystus «tej nocy, której został wydany» (1 Kor 11, 23), oraz zachęcają do uczestniczenia w sprawowanej przez nas uroczystej liturgii w duchu głębokiej i szczerzej wdzięczności.

***Ilekróć uczestniczymy
w Eucharystii, również i
my wypowiadamy
nasze «Amen» w
obliczu Ciała i Krwi
Pańskiej***

Dzisiejszego
wieczoru
rozpoczynamy
przeżywanie
Chrystusowej
Paschy, która
stanowi dramatyczne

zakończenie ziemskiego życia Słowa Bożego, od dawna przygotowywane i oczekiwane. Jezus przyszedł do nas nie po to, aby Mu służyło, lecz żeby służyć, i wziął na siebie dramaty i nadzieje ludzi wszystkich czasów. Antycypując mistycznie ofiarę krzyżową w Wieczerniku, zechciał pozostać z nami pod postaciami chleba i wina i powierzył apostołom oraz ich następcom misję i władzę sprawowania zawsze żywej i skutecznej pamiątki tych wydarzeń w Liturgii Eucharystycznej.

Dlatego ta celebracja włącza mistycznie nas wszystkich w Święte Triduum, podczas którego będziemy uczyć się od jedyne go «Nauczyciela i Pana» «wyciągać ręce» i iść tam, gdzie tego wymaga pełnienie woli Ojca niebieskiego.

2. «Czyńcie to na moją pamiątkę!» (1 Kor 11, 24-25). Tym poleceniem Jezus zobowiązuje nas do powtarzania Jego gestu, ustanawiając Sakrament Ołtarza. Również po umyciu nóg zachęca nas, byśmy Go naśladowali: «Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem» (J 13, 15). W ten sposób ustanawia głęboką relację między Eucharystią, sakramentem swego ofiarnego daru, a przykazaniem miłości, zobowiązującym nas do otwierania się na braci i służenia im.

Nie można oddzielić udziału przy stole Pana od obowiązku miłości bliźniego. Ilekroć uczestniczymy w Eucharystii, również i my wypowiadamy nasze «Amen» w obliczu Ciała i Krwi Pańskiej. W ten sposób zobowiązujemy się czynić to, co uczynił Chrystus, «umywać nogi» braciom, stając się konkretnym i przejrzystym obrazem Tego, który «ogolił samego siebie, przyjąwszy postać sługi» (Flp 2, 7).

Miłość jest najcenniejszym dziedzictwem, jakie pozostawia On tym, których powołuje, by szli za Nim. To właśnie miłość Jezusa, w której uczestniczą Jego uczniowie, ofiarowana jest dzisiejszego wieczoru całej ludzkości.

3. «Kto bowiem spożywa i pije, nie zważając na Ciało [Pańskie], wyrok sobie spożywa i pije» (1 Kor 11, 29). Eucharystia jest wielkim darem, ale zarazem nakłada wielką odpowiedzialność na tych, którzy ją przyjmują. Wobec oporu Piotra, który niechętnie godzi się na umycie nóg, Jezus z naciskiem podkreśla, że jest rzeczą konieczną, abyśmy byli czysti, gdy bierzemy udział w ofiarnej Uczcie Eucharystycznej.

Tradycja Kościoła zawsze wskazywała na związek istniejący między Eucharystią a sakramentem pojednania. Ja również podkreśliłem to w tegorocznym Liście do kapłanów na Wielki Czwartek, zachęcając przede wszystkim prezbiterów, by na nowo rozważyli piękno sakramentu przebaczenia. Tylko w ten sposób będą mogli pomóc odkryć je wiernym powierzonym ich pieczy duszpasterskiej.

Sakrament pokuty przywraca ochrzczonej Bożą łaskę utraconą z powodu grzechu śmiertelnego i przygotowuje ich do godnego przyjęcia Eucharystii. Ponadto, dzięki bezpośredniej rozmowie, jaką zasadniczo sprawowanie tego sakramentu zakłada, może on odpowiedzieć na potrzebę osobistego kontaktu, o który coraz trudniej z powodu gorączkowego rytmu życia społeczeństwa o rozwiniętej technologii. Poprzez swoje oświecające i cierpliwe oddziaływanie spowiednik może doprowadzić penitenta do tej głębokiej komunii z Chrystusem, którą sakrament pokuty przywraca, a Eucharystia doprowadza do pełni.

Niech odkrycie na nowo sakramentu pojednania pomaga wszystkim wierzącym przystępować z szacunkiem i pobożnością do stołu Ciała i Krwi Pana.

4. «Umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował» (J 13, 1).

Powróćmy w duchu do Wieczernika! Z wiarą gromadzimy się wokół ołtarza Pańskiego, sprawując pamiątkę Ostatniej Wieczerzy. Powtarzając gesty Chrystusa głosimy, że Jego śmierć wybawiła ludzkość

od grzechu i nadal budzi nadzieję na przyszłe zbawienie dla ludzi wszystkich czasów.

Zadaniem kapłanów jest powtarzanie obrzędu, który pod postaciami chleba i wina uobecnia Ofiarę Chrystusa w sposób prawdziwy, rzeczywisty i istotny aż do końca czasów. Wszyscy chrześcijanie zaś zobowiązani są stawać się czujnymi i pokornymi sługami braci, by współpracować w ich zbawieniu. Zadaniem każdego wierzącego jest głoszenie własnym życiem, że Syn Boży umiłował swoich «do końca». Dzisiejszego wieczoru, w milczeniu przenikniętym tajemnicą, umacnia się nasza wiara.

Zjednoczeni z całym Kościołem, głosimy Twoją śmierć, o Panie. Przepelnieni wdzięcznością doświadczamy już radości Twego zmartwychwstania. Pełni ufności zobowiązujemy się żyć w oczekiwaniu Twego chwalebnego powtórnego przyjścia. Dziś i zawsze, o Chryste, nasz Odkupicielu. Amen!

Jan Paweł II